

UZASADNIENIE

Sprawę rozpoznano w postępowaniu uproszczonym

W dniu 26 marca 2014r. powód (...) S. wniósł pozew przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczona odpowiedzialnością w B. o zapłatę kwoty 167,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu swego żądania powód wskazał, iż zawarł z pozwanym umowę sprzedaży drewna, zaś pozwany nie uregulował zobowiązania w terminie. Na podstawie art. 10 w zw. z art. 7 i 8 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zażądał uiszczenia zryczałtowanej rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Pozwana przyznała, iż zapłaciła z dwudniowym opóźnieniem, jednak odmówiła zapłaty zryczałtowanych kosztów.

W dniu 31 marca 2014r. Sąd Rejonowy w Koszalinie wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem powoda.

Pozwany wniósł sprzeciw od tego nakazu zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Złożył zarzut niewłaściwości miejscowej sądu.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, iż naruszono art. 10 w zw. z art. 7 i 8 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Termin płatności przypadał na dzień w którym dyspozycje bankowe nie są wykonywane, środki zatem wpłynęły w pierwszym dniu pracy banku.

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w Koszalinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie.

W toku procesu obie strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana w ramach działalności gospodarczej zawarła z powodem po przeprowadzeniu aukcji internetowych w aplikacji „e-drewno” umowę sprzedaży drewna w okresie 1 lipca 2013r. do 21 grudnia 2013r. Następnie aneksem przedłużono okres sprzedaży do 31 stycznia 2014r.

Zgodnie z umową cena sprzedaży netto ustalona zostanie na bazie „loco las” po dokonanej zrywce, przy leśnej drodze wywozowej. Termin zapłaty ustalono na 30 dni od daty wystawienia faktury.

Wykonanie umowy przez pozwanego zabezpieczone zostało gwarancją bankową.

Bezsporne nadto dowód:

umowa k. 16-20

Aneks k. 21-22

Krs pozwanej k. 45-48

W dniu 17 października 2013r powód wystawił na rzecz pozwanej fakturę (...) na kwotę 18684,50 zł z terminem płatności w formie przelewu (...) dni od wystawienia faktury. Kwota wpłynęła na konto powoda w dniu 18 listopada 2013r.

Bezsporne nadto dowód:

faktura k. 49

załącznik do noty księgowej k. 24

W dniu 19 grudnia 2013r. powód wystawił notę księgową nr (...) na kwotę 167,06 zł tytułem kosztów odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w związku z nieterminowym uregulowaniem należności wynikającym z faktury z dnia 17 października 2013r.

Dowód:

nota księgowa nr (...) k. 23

załącznik do noty księgowej k. 24

dowód doręczenie k.25

Pozwana nie uznała noty księgowej wystawionej przez powoda i odesłała ją. Podała, iż opóźnienie w zapłacie nie wynikało z opóźnienia leżącego po stronie pozwanej, gdyż zapłata nastąpiła w dzień, w którym nie są przekazywane środki na rachunek tj. 16 listopada 2014r w sobotę. Powód podtrzymał swoje stanowisko i zażądał zapłaty kwoty 167,06 zł w terminie 14 dni . Pozwana nie zaakceptowała argumentacji powoda i ponownie odmówiła zapłaty.

Dowód:

Pismo pozwanej z dnia 9.01.2014r. k. 26

Pismo pozwanej z dnia 20.01.2014r. z dowodem doręczenia k. 27-28

Pismo pozwanej z dnia 29.1.2013r. k. 29

Pismem z 4 marca 2014 roku powód wezwał pozwaną do uregulowania kwoty 167,06 zł.

Dowód:

wezwanie z dnia 4.03.2014r. wraz z dowodem doręczenia k. 30-31

Pismem z dnia 27 sierpnia 2014r. Ministerstwo Środowiska poinformowało powoda, iż nie istnieją przesłanki nakazujące Państwowemu Gospodarstwu Leśnemu Lasy Państwowe odstąpienia od pobierania rekompensaty przysługującej zgodnie z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych

Dowód:

Pismo z dnia 27.08.2014r. k. 71

Strony od wielu lat współpracują ze sobą. Pozwana ustanowiła też gwarancję bankową jako zabezpieczenie.

Bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest bezzasadne.

Strony zawarły umowę sprzedaży drewna, do której zastosowanie znajdują art. 535 k.c. i n. Odmienna kwalifikacja prawna nie ma wpływu na treść rozstrzygnięcia. Bezspornie powód wykonał swój obowiązek w zakresie wydania towaru. Obowiązek zapłaty wykonał pozwany. Pieniądze wpłynęły na rachunek powoda jednak nie w terminie płatności tj. 16 listopada 2013r (sobota) ale w dniu 18 listopada 2013r (poniedziałek).

Fakt zawarcia przedmiotowej umowy jej treść oraz wykonanie nie jest sporny. Okoliczności te wynikają także z załączonych dokumentów.

Strony zgodne są co do tego, że łącząc ich relacje ocenić należy jako transakcję handlową w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zwanej dalej ustawą).

Spór dotyczy możliwości naliczenia rekompensaty w kwocie równowartości 40 euro za koszty odzyskiwania należności, o której mowa w art. 10 ust 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem rekompensata przysługuje wierzycielowi bez wezwania od dnia nabycia uprawnienia do odsetek.

Stosownie do art. 10 ust2 ustawy jeżeli koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę stanowiącą równowartość 40 euro wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszonych o tę kwotę.

Z powyższej analizy jednoznacznie wynika, że omawiana równowartość 40 euro stanowi element ogółu kosztów odzyskiwania należności, a nie jest karą za opóźnienie. Stanowi ona minimalny ryczałt kosztowy zwalniający wierzyciela z obowiązku wykazania, że poniósł koszty w tej wysokości i ma charakter zaliczalny.

Faktem jest, że wierzyciel nabył uprawnienie do odsetek, czego pozwany nie kwestionuje. W ocenie Sądu wierzyciel powinien jednak mieć **faktyczną** możliwość podjęcia działań w celu odzyskiwania należności. Kwota ta stanowi bowiem rekompensatę za **koszty odzyskiwania należności**. W niniejszej sprawie niewątpliwie żadne koszty odzyskiwania należności nie zostały poniesione, gdyż pieniądze wpłynęły samoczynnie i to od razu po dniu wolnym. Co więcej powód nie miał realnej możliwości ich podjęcia, gdyż dzień 17 listopada 2013r jako niedziela był dniem ustawowo wolnym od pracy w rozumieniu ustawy z dnia 18 stycznia 1951r o dniach wolnych od pracy (Dz.U. z 1951 nr 4 poz. 28 ze zm.). Dochodzona kwota w żaden sposób nie stanowi więc uczciwej rekompensaty w rozumieniu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011r (Dz. U. UE L z dnia 23 lutego 2011r).

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy wytoczenie powództwa stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. i nie podlega ochronie. Poza powyżej przedstawioną argumentacją uwzględnić należy, że strony od wielu lat współpracują ze sobą i to w znacznym zakresie. Pozwany zabezpieczył wiarygodność powoda poprzez gwarancję bankową, co nie jest kwestionowane. Fakt zaniechania po stronie pozwanej polegający na braku ustalenia, czy bank pracuje w soboty, skutkuje możliwością naliczenia odsetek przez powoda, co stanowi wystarczającą sankcję. Nie ma natomiast podstaw do naliczenia rekompensaty w sytuacji, gdy wierzyciel nie mógł podjąć czynności windykacyjnych, gdyż działanie takie stanowiłoby odpowiednik kary, a nie taki jest sens omawianej instytucji.

Pozwanego należy uznać za wygrywającego proces w całości. Na zasądzoną kwotę 77zł z tytułu kosztów składa się wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową ustalone na podstawie § 6 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) w stawce minimalnej adekwatnie do wartości przedmiotu sporu.

Mając na uwadze powyższe rozstrzygnięto jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)